

1) Sizi hayata bağlayan, bu canlılığı veren şeyler nelerdir ?

Pozitif düşünce, hayatı anlamlı kılma. Gençleri sevdiğim için işimi de seviyorum. Onların dertlerini dinlerken kendimi iş yapıyormuş gibi hissetmiyorum. Onların problemlerine çözüm bulmak beni mutlu ediyor. Yardımseverim ve hep iyi niyetli düşünüyorum. Çünkü gençlerin desteğe ihtiyacı var. Rehberliğin de en temel özelliği bu zaten.

2) Tükenmişlik sendromu teşhisi koyduğunuz öğrenciniz oldu mu ? Ne tür uygulamalar yaptınız ?

Olmadı. Ama olsaydı, konuşarak görüşmelerle onu motive etmeye onda düşünce değişikliği oluşturmaya çalışırdım. Yapmaya inandırırdım. Basitten başlayarak süreç içinde takip ederek kendisine güvenmesini sağlardım. Özgüven aşılardım. Çünkü özgüveni olan kişi kendini tükenmiş hissetmez. Sık sık telkinlerde bulunurdum. “Herkes yapıyor sen mi yapamayacaksın” gibi. Ayrıca düşünce değişikliği yaratmaya çalışırdım.

3) Çevrenizdekilerden daha fazla üzülen bir kişi misiniz ?

Genelde evet. Ama duruma göre de değişir. Öğretmen arkadaşlarımla ilgili ise; banane deyip geçebilirim. Fakat öğrencim için aynısını yapamam. Yani olaya ve yere göre değişir.

4) Zaman zaman sabrınızın zorlandığını hissediyor musunuz ?

Evet. Yakın bir zamanda bir veli toplantısında veli kalktı ve herkesin içinde beni eleştirdi. Çocuğundan kaynaklanan durumdan beni sorumlu tuttu. Neyse ki sakinliğimi korudum. Gereken cevabı verdim. Fakat o anda herkesin içinde o tepkiyi vermektense yanıma gelip birebir benimle konuşsa o kadar sinir olmazdım. O anda o kadını boğasım geldi, sabrım taşmak üzereydi.